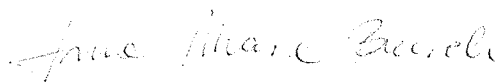

DWA. 510.2.4. 2014

W rozdziałach poświęconych tym postaciom, szczegółowo opisałam odkryte przeze mnie ich emocjonalne życiorysy, dojście do logiki ich abstrakcyjnych zachowań. Jestem przekonana, że gdyby nie podłoże uzależnienia i współuzależnienia, stworzone postaci byłyby po prostu niezrozumiałe. Zawiłość ich myślenia i postępowania musiałaby zostać zrzucona na karb infantylności. A tymczasem bogactwo analizy psychologiczno-psychiatrycznej ujawniło, i mnie samej, i widzowi, obraz człowieka o skomplikowanej i zupełnie niezależnej od jego woli strukturze emocjonalno-myślowej. W każdej z nich zawarłam człowieka, obok którego nie można przejść obojętnie, nad którym w sposób mimowolny należy się pochylić.

Ponadto w ostatnim rozdziale przedstawiłam indywidualny język interpretacyjny, którym posłużyłam się aby zróżnicować odwrotność syndromów chorób przy odkrytej wspólnej ich cesze jaką jest niemoc. W trakcie pracy nad postaciami stworzyłam architekturę monologu wbrew zapisom autora. Posłużyłam się w tym celu rytmem, pauzą, barwą dźwięku, których wybrzmienia zależne są od procesu chorobowego – introwertycznego lub ekstrawertycznego – i związanego z tym trudu wewnętrznej walki postaci.

Rozprawa doktorska jest wynikiem potrzebnej w dzisiejszym świecie walki o człowieka, jaką jest zdolny wykonać artysta podnoszący wartości do wymiaru zapomnianego piękna.

mgr Anna Maria Buczek-Botiuk

WYDZIAŁ AKTORSKI

Wpłynęło dn. 28.01.2017

L. dz. 17/P/01/17